

Kutsal Yazılar Srisi

zgrlk Müjdesi

İncil'in Galatyalılar Mektubu zerine Bir Yorum

Can Nuroğlu

Özgürlük Müjdesi

[Can Nuroğlu](#)

Telif Hakkı/Copyright Can Nuroğlu, 2017

E-Kitap [Hristiyan Kitaplar](#) tarafından yapıldı. Daha fazla ücretsiz kitap indirmek için [sitemize ziyaret edin](#).

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)

İçindekiler

[ÖNSÖZ](#)

[GİRİŞ](#)

[TASLAK](#)

[KURTULUŞ MÜJDESİ](#)

[KURTULUŞUN ŞARTI](#)

[İMANLA AKLANMA](#)

[TANRI'NIN VAADI](#)

[TANRI OĞULLARI](#)

[VAAT ÇOCUKLARI](#)

[SÜNNET GEREKLİ Mİ?](#)

[BENLİK VE KUTSAL RUH](#)

[İMAN AİLESİ](#)

[KAYNAKÇA:](#)

ÖNSÖZ

Günümüzde 'özgürlük' ister özel hayatımızda ister toplumda en çok methedilen niteliklerden biridir. Bazıları bunun için hayatlarını feda etmeye hazırlarken başkaları adam öldürme yoluna kadar gider. Ama özgürlüğün tam olarak ne olduğunu bilen pek az kişi vardır. Hatta bazıları özgürlük bahanesiyle kendilerini her tür sefahate teslim eder, oysa ki bu özgürlük değil köleliktir. Galatyalılar mektubunda Elçi Pavlus özgür olmaya çağrıldığımızı vurgular. Ancak bazılarının sandığı gibi bu özgürlüğün asla günah için bahane olmaması gerektiğini belirtir (5:13-15). Mesih'in bize sunduğu özgürlük esas İblis'in tutsaklığı olan günden ve karanlıktan azat olmak demektir. Kutsal Kitap'a göre insanlar günahın kölesi olarak yaşıyor (Romalılar 7:13-25, Efesliler 2:1-3). Bazılarımız günden kurtulmak için Tanrı'nın buyruklarını yerine getirmeye çalışır. Ama yine de Rab'in Sözü, insanın kendi çabasıyla günden asla özgür olamayacağını vurgular. İşte bu yüzden İsa Mesih bizim için çarmıha gerilerek günahımızın bedelini ödedi, öyle ki O'na iman ederek günahın köleliğinden kurtulalım. Mesih inancının önemli temellerinden biri budur, öğrencilerinin de dünyanın her yanına yaydıkları müjde buydu.

Elçi Pavlus'un da yaydığı müjde bu temele dayanıyordu. Ne var ki bugün olduğu gibi o dönemdeki birçok insan müjdenin vaat ettiği özgürlüğü yanlış algılıyordu. Hatta bazı insanlar Pavlus'un kurduğu topluluklara gidip duyurduğu müjdeyi yalanlamaya başladılar. Yahudi yanlısı olarak nitelendirilen bu insanlar Mesih'e iman eden kişilerin öncelikle Musa'nın Yasasına tabi olmaları gerektiğini öğretiyorlardı. Yani insanın salt imanla kurtulması mümkün değil diyorlardı, kişinin öncelikle yasanın şartlarını yerine getirip Yahudiliği kabullenmesi gerekiyor diyorlardı. Aslında bu sorun, ilk kilise çağındaki en büyük meseleydi. Çünkü ilk imanlıların hepsi İsa'nın kendisi gibi Yahudi'ydiler. Ama kısa bir süre sonra, Mesih'in öngördüğü gibi gayri-Yahudiler imana gelince Yahudi imanlılar ne

yapacaklarını şaşırdılar. Rab ise öncelikle Petrus'a ve sonra Pavlus'a diğer uluslardan iman eden bu kişileri kardeş olarak kabul etmeleri gerektiğini net bir şekilde gösterdi. Ama özellikle Yasa'ya son derece bağlı olan Yahudi imanlılar için bu çok zor bir adımdı. O yüzden Yahudi olmayanlara müjdeyi iletmekle görevli olan Elçi Pavlus sık sık bu sorunla karşılaşılıyordu.

Galatyalılar mektubunda Elçi Pavlus Rab'bin otoritesiyle her yere yaydığı müjdenin savunmasını yapar. Öncelikle kendi hayatından örnekler vererek ve sonra Rab'bin Sözünden önemli bazı emsaller göstererek insanın yasayı yerine getirerek değil yalnızca İsa 'ya imanla kurtulduğunu belirtir. İlerleyen bölümlerde, bazılarının bugün de sandığı gibi, özgürlüğü vaat eden bu müjdenin insanı daha çok sefahate değil kutsal bir hayata sevk ettiğini gösterir. Böylece İsa Mesih bizi hem Yasa'nın boyunduruğundan hem de dünyanın pisliğinden azat ettiğini belirtir. Bu sayede Mesih imanlısı gerçek anlamda özgür, yani Tanrı'ya adanmış bir hayat sürdürebilir. Galatyalılar mektubunda Elçi Pavlus bu özgürlük müjdesinin sınırlarını harika bir şekilde çizer.

GİRİŞ

Bu mektupta geçen konuları tam olarak anlamak için o sırada yaşanan olayları araştırmak lazım. İncil'in diğer bölümlerinde yaptığımız gibi öncelikle bu mektubu kimin kime yazdığı ve ne için kaleme alındığını irdelememiz gerek.

YAZAR - Mektubun ilk ayetlerinde mektubun Elçi Pavlus tarafından yazıldığını okuyoruz. Eskiden Kilisenin en büyük düşmanı olan Pavlus Şam'a giderken Mesih'le bir görüşme karşılaşarak yüz seksen derece yön değişip Hristiyanlığın en büyük destekçisi oldu. Yıllar sonra Mesih Elçisi atanan Pavlus Barnaba'yla birlikte Antakya'dan yola çıkarak İsa inancını tüm dünyaya duyurmaya başladı. Kıbrıs'a uğrayıp müjdeyi yaydıktan sonra elçiler Perge'ye geçip İç Anadolu'ya daldılar. O dönemde o bölge, eskiden oraya yerleşen Gallerden dolayı, Galatya adıyla anılırdı. Pavlus'la Barnaba şehir şehir gezerek Mesih'in müjdesini herkese duyurdular. Kimi yerde güzel karşılandılar, kimi yerde taşlanıp kovuldular ama her şeye rağmen uğradıkları her şehirde birer imanlı topluluğu geride bırakmayı başardılar. Ardından Antakya'ya geri döndüler (Elçilerin İşleri 13-14).

OKUYUCU – Mektubun alıcısı demin bahsettiğimiz Galatya bölgesinde Elçi Pavlus'un uğradığı ve kilise kurduğu kentlerdeki bütün Mesih imanlılarıdır. Pavlus'la Barnaba aralarından ayrıldıktan sonra bazı olumsuz gelişmeler oldu. Anlaşılan bazı Yahudi imanlı o bölgedeki kardeşleri ziyaret edip Pavlus'un öğrettiklerine gölge düşürmeye çalıştılar. Pavlus İsa'ya iman eden herkesin Mesih'in topluluğuna katıldığını öğretiyordu, fakat bazı Yahudi öğretmenler Mesih'e iman eden Yahudi olmayanları öncelikle Musa'nın Yasasına tabi olup sünnet olmaları gerektiğini savunuyorlardı. Böylece Galatya'daki birçok imanlının kafası karıştı; sadece imanla mı yoksa iman ve üstüne yasayla mı kurtuluyoruz? Bu arada Antakya'da bulunan Pavlus da bu sapkınlığı yayan bazı Yahudi öğretmenle karşılaştı. Pavlus'la Barnaba onlarla bunu bir hayli tartıştıktan sonra durumu netleştirmek için Yerusolim'e gidip Mesih'in diğer elçileriyle konuşmaya karar

verdiler. Böylece Kilise tarihinde ilk konsey toplanmış oldu ve konu şuydu: Kişinin kurtulması için temel şart nedir? Konseyden çıkan ortak karar insanın yalnızca imanla kurtulduğu yönündeydi (Elçilerin İşleri 15).

Şimdi elimizdeki mektup ilk kilisenin yaşadığı bu büyük tartışmanın üzerinde yazıldı. Aslında yeni doğan ve hızlıca büyüyen Kilise topluğu için bu tartışma çok büyük bir denemeydi. İlk imanlılar etnik kimliklerine dayanarak çok kolay bir şekilde bölünebilirlerdi. Ne var ki, Pavlus'un ve diğer elçilerin çabaları sonucunda kilise bütünlüğünü korumayı başardı. Dahası Rab'den gelen kurtuluş müjdesinin sulandırılmasına izin vermeyerek cennetin kapısını tüm herkese açık tuttular.

TASLAK

KİŞİSEL – Pavlus Müjdesini Savunuyor (1:1-2:21)

Pavlus'un Mektubunun Amacı (1:1-10)

Pavlus'un Bildirisi ve Görevini Savunması (1:11-2:10)

Pavlus'un Başkalarıyla Çatışması (2:11-21)

ÖĞRETİŞE İLİŞKİN – Pavlus İmanla aklanmayı Savunuyor (3:1-5:1)

Müjdenin Yüce Gerçeği (3:1-9)

Vaade Karşı Yasa (3:10-18)

Yasa'nın Amacı (3:19-29)

Çocuklar ve Oğullar (4:1-16)

Kölelik ya da Özgürlük (4:17-5:1)

UYGULAMA – Pavlus İmanlının Özgürlüğünü Savunuyor (5:2-6:18)

Yasacılığın Tehlikesi (5:2-12)

Kutsallık İçin Ruhsal Güç (5:13-26)

Pratik Öğütler (6:1-10)

Sonuç (6:11-18)

KURTULUŞ MÜJDESİ

Galatyalılar 1:1-24

***1-2** İnsanlarca ya da insan aracılığıyla değil, İsa Mesih ve O'nu ölümden diriltiren Baba Tanrı aracılığıyla elçi atanan ben Pavlus'tan ve benimle birlikte olan bütün kardeşlerden Galatya'daki kiliselere selam!*

***3** Babamız Tanrı'dan ve Rab İsa Mesih'ten sizlere lütuf ve esenlik olsun.*

***4** Mesih, Babamız Tanrı'nın isteğine uyarak bizi şimdiki kötü çağdan kurtarmak için günahlarımıza karşılık kendini feda etti.*

***5** Tanrı'ya sonsuzlara dek yücelik olsun! Amin.*

- 6** Sizi Mesih'in lütfuyla çağıranı bırakıp değişik bir müjdeye böylesine çarçabuk dönmenize şaşıyorum.
- 7** Gerçekte başka bir müjde yoktur. Ancak aklınızı karıştırıp Mesih'in Müjdesi'ni çarpıtmak isteyenler vardır.
- 8** İster biz, ister gökten bir melek bildirdiğimize ters düşen bir müjde bildirirse, lanet olsun ona!
- 9** Daha önce söylediğimizi şimdi yine söylüyorum: Bir kimse kabul ettiğinize ters düşen bir müjde bildirirse, ona lanet olsun!
- 10** Şimdi ben insanların onayını mı, Tanrı'nın onayını mı arıyorum? Yoksa insanları mı hoşnut etmeye çalışıyorum? Eğer hâlâ insanları hoşnut etmek isteseydim, Mesih'in kulu olmazdım.
- 11** Kardeşlerim, yaydığım Müjde'nin insandan kaynaklanmadığını bilmenizi istiyorum.
- 12** Çünkü ben onu insandan almadım, kimseden de öğrenmedim. Bunu bana İsa Mesih vahiy yoluyla açıkladı.
- 13** Yahudi dinine bağlı olduğum zaman nasıl bir yaşam sürdüğümü duydunuz. Tanrı'nın kilisesine alabildiğine zulmediyor, onu kırıp geçiriyordum.
- 14** Yahudi dininde yaşıtım olan soydaşlarımdan birçoğundan daha ilerideydim, atalarımın geleneklerini savunmakta çok daha gayretliydim.
- 15-16** Ama beni daha annemin rahmindeyken seçip lütfuyla çağıran Tanrı, uluslara müjdelemem için Oğlu'nu bana göstermeye razı olunca hemen insanlara danışmadım;
- 17** Yeruşalim'e, benden önce elçi olanların yanına da gitmedim; Arabistan'a gittim, sonra yine Şam'a döndüm.
- 18** Bundan üç yıl sonra Kefas'la tanışmak üzere Yeruşalim'e gittim, on beş gün onun yanında kaldım.
- 19** Öbür elçilerden hiçbirini görmedim, yalnız Rab İsa'nın kardeşi Yakup'u gördüm.
- 20** Bakın, yazdıklarımın yalan olmadığını Tanrı'nın önünde belirtiyorum.
- 21** Sonra Suriye ve Kilikya bölgelerine gittim.
- 22** Yahudiye'nin Mesih'e ait kiliseleri beni şahsen tanımıyorlardı.
- 23** Yalnız, «Bir zamanlar bize zulmeden adam, önceleri yıkmaya çalıştığı imanı şimdi yayıyor» dediğini duymuşlardı.

24 Böylece benden ötürü Tanrı'yı yüceltiyorlardı.

AÇIKLAMA: Kilise tarihinde müjdeyi yayan en gayretli isimler listesinin başında Elçi Pavlus'un adı geçer. Bazısı Pavlus'un bunu kendi kişisel menfaati için yaptığını ileri sürse de hayatının gerçeklerine baktığımızda bunu büyük bir fedakarlıkla yaptığını görebiliyoruz. Çünkü Pavlus için müjde sadece bir başka inanç ya da ideoloji değildi, bu dünyanın tek kurtuluşudur! O yüzden, bu mektupta gördüğümüz gibi, müjdenin esaslarını korumak için var gücüyle savaşıyordu adeta. Daha önce belirttiğimiz gibi burada Pavlus daha önce müjdeyi paylaştığı Galatya bölgesinde yaşayan Mesih imanlılarına yazıyor. Aralarından ayrıldıktan kısa bir süre sonra Pavlus'un duyurduğu Mesih Müjdesini sulandıran bazı adamlar orada kurulan yeni toplulukları tek tek gezmeye başladılar. Böylece yeni iman eden Galatyalı kardeşlerin kafaları iyice karışmaya başladı. Acaba duydukları müjde eksik miydi? Belki Pavlus gerçek bir Mesih Elçisi bile değildi? Bunun haberini duyan Pavlus çok üzüldü ve elimizdeki mektubu yanıt olarak gönderdi.

Mektubun ilk ayetlerinde bile Pavlus üstlendiği elçilik görevi insanlardan değil doğrudan Rab'den aldığını belirtir. Dördüncü ayette de müjdenin çok güzel bir özetini aktarır: Mesih bizi kurtarmak için günahlarımıza karşılık canını verdi. Müjdenin esası budur, buna ne bir şey eklenebilir ne de eksiltilebilir. İnsanın kurtulması için gerekli bedel çarımhta ödendi. Ne var ki, göreceğimiz gibi, Galatya bölgesini gezen bazı sahte öğretmenler, insanın Mesih'e ait olması için ayrıca Musa'nın Yasasına tabi olması gerektiğini öğretiyorlardı. Pavlus bu sahte öğretiyi çok sert bir dille kınıyor. İlerleyen ayetlerde baştan beri duyurduğu Mesih'in Kurtuluş Müjdesinden başka bir müjde olmadığını savunur. Hatta, gökten inen bir melek bile farklı bir müjde duyurursa inanmayın diyor. Peki, Pavlus'un duyurduğu müjdenin gerçekten Tanrı'dan kaynaklandığına nasıl emin olabiliriz? Bunun için Pavlus biraz kendi hayatından anlatmaya gereksinim duyar.

Baştan beri Pavlus bu müjdeyi vahiy yoluyla doğrudan Mesih'ten aldığını savunur. Ama nasıl oldu? Önce Pavlus Mesih'i tanımadan önceki hayatını hatırlatır. Koyu bir Yahudi olan Pavlus aslında Hristiyanlardan nefret ediyordu ve onların kökünü kurutmak için elinden geleni yapıyordu. İlk Hristiyan şehidi İstefanos'un ölümünden Pavlus sorumluydu. Daha sonra Yeruslaim ve Yahudiye ilinde öyle bir zulüm başlattı ki Mesih imanlıları oralardan kaçmak zorunda kaldılar. Bununla yetinmek istemeyen Pavlus kaçan imanlıları yakalamak için Şam'a kadar gitti. Ne var ki yolda giderken Mesih'in kendisi karşısında dikildi ve 'Bana neden zulmediyorsun?' diyerek onu şaşkına çevirdi. Böylece yürekten tövbe eden Pavlus hayatını Mesih'e teslim etti. İlk iman ettiği sıralarda da Rab onu diğer uluslara da göndereceğini bildirdi (Elç.İşleri 9:15-18). İşte bu şekilde Rab Pavlus'a kabul ettiği müjdenin tüm uluslar için geçerli olduğunu göstermiş oldu.

İlk sıralarda, Pavlus Şam'da müjdeyi havralarda duyurmaya başladı. Sonra bir süreliğine Arabistan'a gittiğini görüyoruz. Büyük olasılıkla Musa ve Mesih'in de yaptığı gibi bir süreliğine çölde Rab'le baş başa vakit geçirmek istedi. Sonra yine Şam'a dönüp müjdelemeye devam etti ama kısa bir süre sonra şehirden kaçmak

zorunda kaldı. O zaman Yerusalim'e gelip Mesih'in elcileriyle ilk defa tanıştı. Orada Kefas yani Petrus ile görüştü, ayrıca Kilisenin en önemli liderlerinden biri ve Mesih'in kardeşi olan Yakup'la karşılaştı. Pavlus onların güvenini kazanmayı başardıysa da kısa bir süre sonra yine gelen tehditlerden dolayı şehri terk etmek zorunda kaldı ve kendi memleketi olan Kilikya iline döndü. Tüm bunlarda Pavlus esas şunu vurgulamaya alışıyor: Kendi inandığı ve duyurduğu müjdeyi hiç bir insandan almadı. Bunu kendisine Rab'bin kendisi gösterdi. İşte bu yüzden müjdenin Rab'den kaynaklandığına emin olabiliriz.

KURTULUŞUN ŞARTI

Galatyalılar 2:1-21

- 1** *On dört yıl aradan sonra Titus'u da yanıma alıp Barnaba'yla birlikte yine Yerusalim'e gittim.*
- 2** *Vahiy uyarınca gittim. Boş yere koşmayayım ya da koşmuş olmayayım diye, öteki uluslar arasında yaydığım Müjde'yi özel olarak ileri gelenlere sundum.*
- 3** *Benimle birlikte olan Titus bile Grek olmasına karşın sünnet edilmeye zorlanmadı.*
- 4** *Ne var ki, İsa Mesih'te sahip olduğumuz özgürlüğü el altından öğrenmek ve böylece bizi köleleştirmek için gizlice aramıza sızan sahte kardeşler vardı.*
- 5** *Müjde gerçeği sürekli sizinle kalsın diye bir an bile onlara boyun eğip teslim olmadık.*

6 Ama ileri gelenler -ne oldukları bence önemli değil, Tanrı insanlar arasında ayırım yapmaz- evet, bu ileri gelenler söylediklerime bir şey katmadılar.

7 Tam tersine, Müjde'yi sünnetlilere bildirme işi nasıl Petrus'a verildiyse, sünnetsizlere bildirme işinin de bana verildiğini gördüler.

8 Çünkü sünnetlilere elçilik etmesi için Petrus'ta etkin olan Tanrı, öteki uluslara elçilik etmem için bende de etkin oldu.

9 Topluluğun direkleri sayılan Yakup, Kefas ve Yuhanna bana bağışlanan lütfu sezince paydaşlığımızın işareti olarak bana ve Barnaba'ya sağ ellerini uzattılar. Öteki uluslara bizlerin, Yahudiler'e kendilerinin gitmesini uygun gördüler.

10 Ancak yoksulları anımsamamızı istediler. Zaten ben de bunu yapmaya gayret ediyordum.

11 Ne var ki, Kefas Antakya'ya geldiği zaman, suçlu olduğu için ona açıkça karşı geldim.

12 Çünkü Yakup'un yanından bazı adamlar gelmeden önce Kefas öteki uluslardan olanlarla birlikte yemek yedi. Ama o adamlar gelince sünnet yanlılarından korkarak sünnetsizlerden uzaklaştı, onlarla yemek yemez oldu.

13 Öbür Yahudiler de onun gibi ikiyüzlülük ettiler. Sonunda Barnaba bile onların ikiyüzlülüğüne kapıldı.

14 Müjde gerçeğine uygun davranmadıklarını görünce hepsinin önünde Kefas'a şöyle dedim: «Yahudi olduğun halde Yahudi gibi değil, öteki uluslardan biri gibi yaşıyorsun, nasıl olur da ulusları Yahudi gibi yaşamaya zorlarsın?»

15 Doğuştan Yahudi olan bizler öteki uluslardan olan «günahlılar» değiliz.

16 Yine de insanın Kutsal Yasa'nın gereklerini yaparak değil, İsa Mesih'e iman ederek amlandığını biliyoruz. Bunun için biz de Yasa'nın gereklerini yaparak değil, Mesih'e iman ederek aklanalım diye Mesih İsa'ya iman ettik. Çünkü hiç kimse Yasa'nın gereklerini yaparak aklanmaz.

17 Mesih'te aklanmak isterken kendimiz günahlı çıkarsak, Mesih günahın yardakçısı mı olur? Kesinlikle hayır!

18 Yıktığımı yeniden kurarsam, yasayı çiğnediğimi kanıtlamış olurum.

19 Çünkü ben Tanrı için yaşamak üzere Yasa aracılığıyla Yasa karşısında öldüm.

20 Mesih'le birlikte çarmıha gerildim. Artık ben yaşamıyorum, Mesih bende yaşıyor. Şimdi bedende sürdürdüğüm yaşamı, beni seven ve benim için kendini feda eden Tanrı Oğlu'na imanla sürdürüyorum.

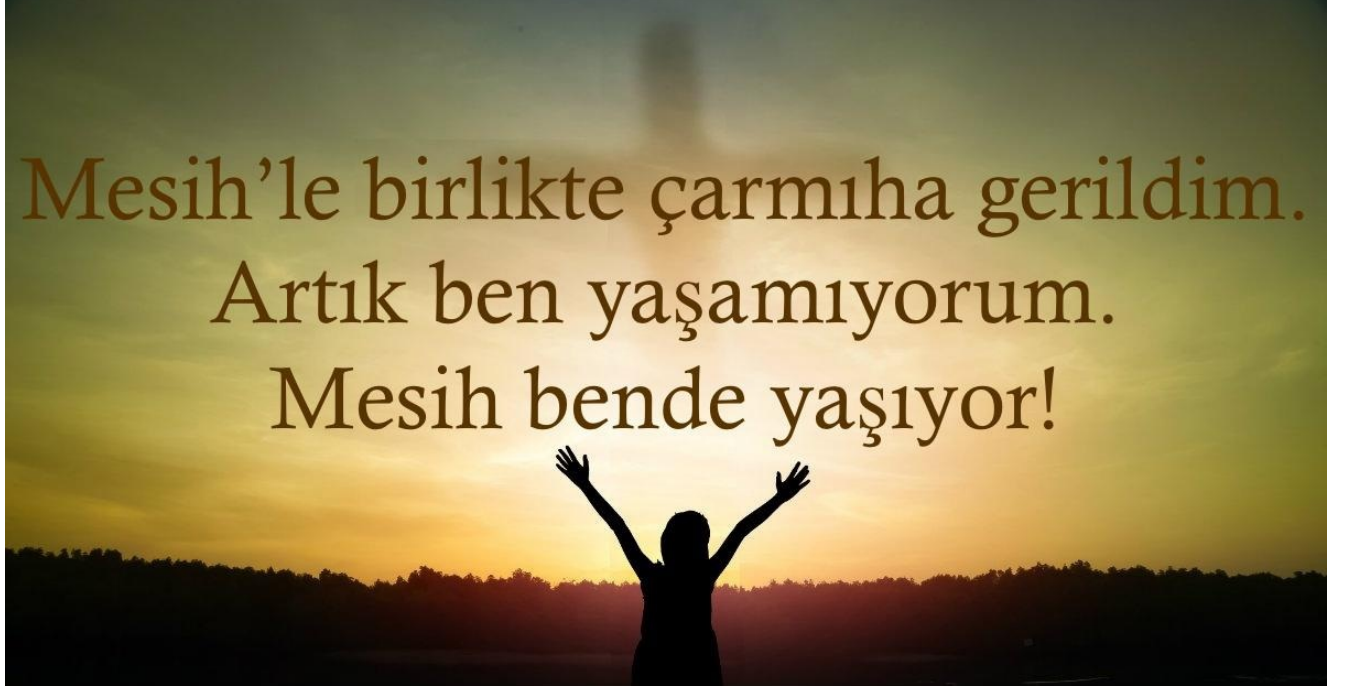
21 Tanrı'nın lütfunu geçersiz saymış değilim. Çünkü aklanma Yasa aracılığıyla sağlanabilseydi, o zaman Mesih boş yere ölmüş olurdu.»

AÇIKLAMA: İlk kilisenin en büyük tartışma konusu kurtuluşun şartları üzerindedir. En başta Mesih'e iman edenlerin hepsi Yahudi'ydiler ama zaman geçtikçe diğer uluslardan da iman eden sayısı çoğalmaya başladı. Etnik kimlik ve kültür gereği Yahudiler Musa'nın Yasasına bağlı olarak yaşıyorlardı. Fakat elçileri insanın yalnızca Mesih'e iman ederek kurtulabileceğini öğretiyorlardı. Yine de ilk iman eden Yahudilerin bazıları diğer uluslardan iman edenleri Yasa'ya bağlı kılmaya çalışıyorlardı. Elçi Pavlus bu önemli konuda farklı öğretiyenlerle alevli bir şekilde tartıştı. Çünkü Rab'bin sözüne baktığımızda insanın yalnızca imanla aklandığını biliyoruz. Buna her hangi bir şey katmak Mesih'in müjdesini sulandırmak demektir. Bu bölümde Pavlus kurtuluş müjdesini korumak için verdiği mücadeleyi aktarır.

Bölümün başında Pavlus 14 yıldan bahseder. Büyük olasılıkla burada Yeruşalim'e ilk gidişi (MS 35) ile daha sonra toplanan Konsey (MS 49) için ikinci gidişi arasındaki süreç söz konusudur. Bu sırada Pavlus ile Barnaba ilk müjdeleme seyahatlerinden, yani Galatya bölgesinden, Antakya'ya geri dönmüşlerdi. Bir süre sonra Yeruşalim'den gelen bazı Yahudiler Mesih'e iman eden herkesin sünnet olup Yasa'ya boyun eğmeleri gerektiğini öğretmeye başladılar. Pavlus ile Barnaba onlarla epey çekiştiler ve anlaşamayınca Yeruşalim'e gidip kilisenin diğer ileri gelenleriyle konuşmaya karar verdiler. Böylece ilk Kilise Konseyi toplanmış oldu (Elçilerin İşleri 15). Pavlus'un belirttiği gibi ileri gelenlerin ortak kararı müjdenin tek şartı olan imana hiç bir şeyi katmama yönündeydi. Dahası elçiler ve kilisenin diğer önderleri Pavlus'un gayri-Yahudiler arasında sürdürdüğü hizmeti onayladılar. Verilen bu karar gerçekten çok önemli bir olaydı çünkü kardeşler Rab'bin Sözüne uyup birlik içinde hareket etmemiş olsaydılar Hristiyanlık inancı daha ilk aşamada ikiye bölünebilirdi. Aynı zamanda insanın bir tek imanla aklandığı gerçeği onaylayarak kurtuluş kapısını diğer uluslara açtılar.

Yine de bu süreç sıkıntısız olmadı. Hatta, bölümün ikinci kısmında Pavlus Kefas'la, yani Elçi Petrus'la, geçirdiği bir tartışma aktarır. Petrus bir arada Antakya'ya gelip gayri-Yahudi imanlılarla samimi bir şekilde buluştu. Fakat daha sonra bazı Yahudi öğretmen gelince Petrus Yahudi olmayan diğer imanlılardan uzak durmaya başladı. Böylece, Barnaba dahil olmak üzere, Yahudiler diğer uluslardan iman edenleri dışlayarak büyük bir ikiye bölünme ettiler. Buna dayanamayan Pavlus herkesin önünde günah işleyen Petrus'u yine de orada bulunan herkesin önünde azarlamaya başladı. Konuşmasında insanın 'Kutsal Yasa'nın gereklerini yaparak değil, İsa Mesih'e iman ederek aklandığını' vurguladı. Musa aracılığıyla gelen Yasa kişiyi günahattan aklamak için değil, aksine insanın günahını ortaya çıkarmak ve yargılamak için geldi (Romalılar 3:20). İşte Yasa bizi Tanrı'nın gazabından kurtaramadığı için İsa geldi. Mesih hem Yasayı mükemmel bir şekilde yerine getirdi hem de bizim giymemiz gereken hükmü giydi. Böylece İsa Mesih'e imanla bağlanarak Yasa'nın yargısından kurtuluyoruz. Bu yüzden Mesih

aracılığıyla kurtulduktan sonra Yasa'ya yeniden bağlanmak tamamen mantıksızdır. Hatta Pavlus kendini Yasa karşısında 'ölü' olarak tasvir ediyor. Evet, İsa Mesih'e iman ederek O'nunla birlikte Yasa'ya karşı öldük, borcumuz ödendi ve artık özgürüz. Tabi ki imanla kurtulduk demek istediğimiz gibi yaşayabiliriz demek değil. Böyle yaparsak Rab'bin lütfunu kötüye kullanmış oluruz. Aksine, Mesih aracılığıyla kurtulduk diye, hayatımızdan geri kalan her şeyi O'na feda ediyoruz. Artık biz yaşamıyoruz, İsa Mesih bizde yaşıyor!

İMANLA AKLANMA

Galatyalılar 3:1-14

1 *Ey akılsız Galatyalılar! Sizi kim büyüledi? İsa Mesih çarmıha gerilmiş olarak gözlerinizin önünde tasvir edilmedi mi?*

2 *Sizden yalnız şunu öğrenmek istiyorum: Kutsal Ruh'u, Yasa'nın gereklerini yaparak mı, yoksa duyduklarınıza iman ederek mi aldınız?*

3 *Bu kadar akılsız mısınız? Ruh'la başladıktan sonra şimdi insan çabasıyla mı bitirmeye çalışıyorsunuz?*

4 *Boş yere mi bu kadar acı çektiniz? Gerçekten boşuna mıydı?*

5 *Size Kutsal Ruh'u veren ve aranızda mucizeler yaratan Tanrı, bunu Yasa'nın gereklerini yaptığınız için mi, yoksa duyduklarınıza iman ettiğiniz için mi yapıyor?*

6 *Örneğin, «İbrahim Tanrı'ya iman etti, böylece aklanmış sayıldı.»*

7 *Öyleyse şunu bilin ki, İbrahim'in gerçek oğulları iman edenlerdir.*

8 *Kutsal Yazı, Tanrı'nın öteki ulusları imanlarına göre aklayacağını önceden görerek İbrahim'e, «Bütün uluslar senin aracılığınla kutsanacak» müjdesini önceden verdi.*

9 *Böylece iman edenler, iman etmiş olan İbrahim'le birlikte kutsanırlar.*

10 *Yasa'nın gereklerini yapmış olmaya güvenenlerin hepsi lanet altındadır. Çünkü şöyle yazılmıştır: «Yasa Kitabı'nda yazılı olan her şeyi sürekli yerine getirmeyen herkes lanetlidir.»*

11 *Tanrı katında hiç kimsenin Yasa'yla aklanmadığı açıktır. Çünkü «İmanla aklanan yaşayacaktır.»*

12 *Yasa imana dayalı değildir. Tersine, «Yasa'nın gereklerini yapan, onlar sayesinde yaşayacaktır.»*

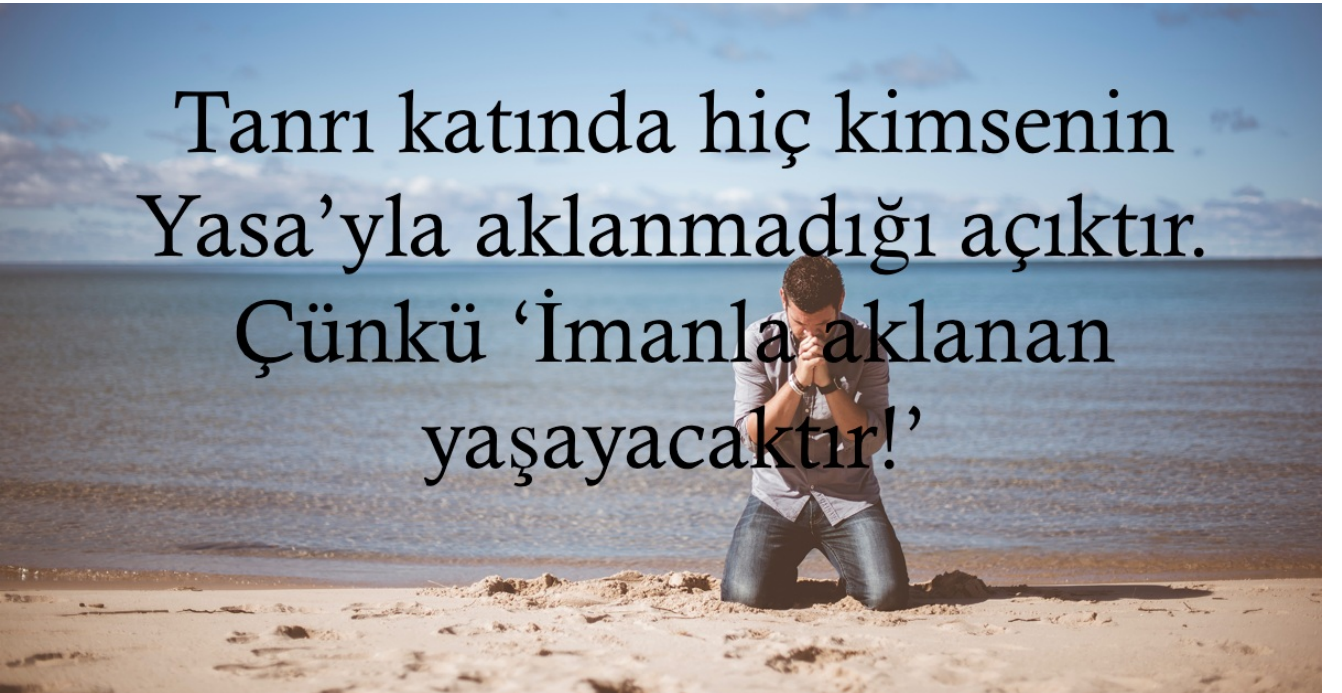
13-14 *İbrahim'e sağlanan kutsama Mesih İsa aracılığıyla uluslara sağlansın ve bizler vaat edilen Ruh'u imanla alalım diye, Mesih bizim için lanetlenerek bizi Yasa'nın lanetinden kurtardı. Çünkü, «Ağaç üzerine asılan herkes lanetlidir» diye yazılmıştır.*

AÇIKLAMA: Şimdiye kadar insanın yalnızca imanla aklandığını gördük. Peki iman ettikten sonra, insan Rab'bi nasıl hoşnut edebilir? İmanlı Rab'bin beğenisini kazanmak için çaba sarf etmemeli mi? Hayır, bu asla kendi gayretimizle olmaz! Pavlus 'Ey akılsız Galatyalılar!' diye başlayarak olayın ciddiyetini bir daha vurgulamış olur. Aralarında müjdeyi yaydığı sırada Pavlus hep İsa Mesih'i duyurdu. Ancak kendisinden sonra bölgeye uğrayan bazı Yahudi öğretmenler yeni imanlıların kafalarını karıştırdı. Onlar herkesin imanının yanı sıra Yasa'ya tabi olması gerektiğini öğretiyorlardı. Fakat Elçi Pavlus ilk iman ettiklerinde Kutsal Ruh'u nasıl aldıklarını hatırlatır. Rab'bin Sözüne göre her kişi iman eder etmez Kutsal Ruh'u içine alır (Efesliler 1:13). Şimdi Kutsal Ruh'u alan Galatyalılar O'nu Yasa'ya bağlı olduklarından dolayı değil, sadece Mesih'e olan içten bir imandan dolayı aldılar. Ne var ki imanla aklandıktan sonra Yasa'ya yeniden boyun eğerek Tanrı'yı hoşnut edebileceklerini sandılar. Aslında bir çoğumuz aynı tuzağa düşebiliyoruz. İmanla kurtulup Kutsal Ruh'a sahip olduğumuzu biliyoruz, ama sonrasında yine kendi gayretimizle Rab'bin beğenisini kazanma yoluna giriyoruz. Elbette ki Rab iman eden bizleri kutsal bir hayat sürdürmeye çağırıyor, ancak bunu kendi kuvvetimizle değil, Kutsal Ruh'un gücüyle başarabileceğimizi asla unutmamalıyız. Bu yarışa Rab'bin Ruhuyla başladıysak yalnızca O'nun kuvvetiyle bitirebiliriz.

Bir önceki bölümde Pavlus Kilise'nin Elçileri ve önderleri insanın yalnızca imanla aklandığı gerçeği onayladıklarını gösterdi. Şimdiyse Rab'bin Sözünden bir kaç örneğe başvuracaktır. Öncelikle Yahudilerin en büyük atası olan İbrahim ile ilgili bazı ayetlere bakar. Rab İbrahim'i seçtiği zamanı soyunu yıldızlar kadar çoğaltacağını söyledi. O sırada henüz bir oğlu olmayan ve bir hayli yaşlanmış İbrahim her şeye rağmen Rab'bin bu sözüne iman etti. Rab de böylece aklanmış sayıldığını belirtti (Yaratılış 15:6). Anlaşılan, İbrahim'in Rab'bin gözünde aklanması

yalnızca imanla oldu. Aslında ondan önce Rab İbrahim'e bir takım vaat vermişti: Onu büyük bir ulusun babası ve tüm uluslara bereket kaynağı yapacağına söz vermişti (Yaratılış 12:1-3). Pavlus'un dediğine göre Rab bu sözle İbrahim'in kendisi gibi iman eden tüm herkese büyük bir emsal oluşturacağını belirtir. Dahası İbrahim tüm uluslardan benzer şekilde Rab'be iman eden tüm herkesin babası olarak tarihe geçiyor. Böylece Pavlus'un gününde de iman eden Galatyalılar iman ederek İbrahim'in bereketinden yararlanmış oluyorlar. Bu neden önemli? Çünkü Yahudiler genellikle İbrahim'i bir tek kendi uluslarının babası olarak görürlerdi. Ne var ki, Pavlus'un dediğine göre, İbrahim iman eden herkesin babasıdır, çünkü ona vaat edilen bereket imanına endekslenmişti.

Fakat, Yahudi öğretmenleri öğrettiği gibi, iman eden herkes ayrıca Yasa'ya bağlı olması gerekiyorsa o zaman bu artık imanla değil insani çabayla olmuş oluyor ve bu ciddi bir tezat doğuruyor. Çünkü Yasa'nın kendi ifadelerine baktığımızda buyruklarını çiğneyen herkesin büyük bir lanetin altına girdiğini okuyoruz (Yas.Tekrarı 27:26). Yani bir insanın Yasa'nın gereklerini eksiksizce yerine getirmesi mümkün olmadığı gibi, Yasa aracılığıyla aklaması da mümkün değildir. Eski Antlaşma'nın başka bir yerinde ise insanın esas imanla aklandığını okuyoruz (Habakkuk 2:4). Yasa insanı aklayamaz çünkü kusurlu insanın çabalarına dayanmaktadır. Oysa ki çok önceden İbrahim'e vaat edilen bereketin tek şartı imandı ve bu sayede tüm herkes Rab'bin lütfuna erişebiliyor. Peki nasıl oldu? Yasa'nın gereklerini yerine getiremediğimiz için lanet altında değil miydik? Evet! Ama İsa Mesih kusursuz bir hayat sergileyerek Yasa'nın tüm gereklerini yerine getirdi ve sonunda yerimize ölerək Yasa'nın lanetine de son vermiş oldu. Böylece İsa Mesih'e iman eden herkes artık Yasa'nın laneti altında değil Mesih'in lütfu üzerinde duruyor.

TANRI'NIN VAADI

Galatyalılar 3:15-29

15 Kardeşler, insan yaşamından bir örnek vereyim. İnsanlar arasında yapılmış bile olsa, onaylanmış bir antlaşmayı kimse geçersiz saymaz, ona bir şey eklemes.

16 Vaatler İbrahim'e ve soyundan olana verildi. Tanrı birçok kişiden söz ediyormuş gibi, «Ve soyundan olanlara» demiyor; «Soyundan olana» demekle tek bir kişiden, yani Mesih'ten söz ediyor.

17 Şunu demek istiyorum: Dört yüz otuz yıl sonra gelen Yasa, Tanrı'nın önceden onayladığı antlaşmayı geçersiz kılmaz, vaadi ortadan kaldırmaz.

18 Çünkü miras Yasa'ya bağlıysa, artık vaade bağlı değildir. Ama Tanrı mirası İbrahim'e vaatle bağışlamıştır.

19 Öyleyse Yasa'nın amacı neydi? Yasa suçları ortaya çıkarmak için antlaşmaya eklendi. Vaadi alan ve İbrahim'in soyundan olan Kişi gelene dek yürürlükte kalacaktı. Melekler yoluyla, bir aracı eliyle düzenlendi.

20 Aracı tek bir tarafa ait değildir; Tanrı ise birdir.

21 Öyleyse Kutsal Yasa Tanrı'nın vaatlerine aykırı mıdır? Kesinlikle hayır! Çünkü yaşam sağlayabilen bir yasa verilseydi, elbette insanlar yasayla aklanırdı.

22 Oysa İsa Mesih'e olan imana dayanan vaat iman edenlere verilsin diye, Kutsal Yazı bütün dünyayı günahın tutsağı ilan ediyor.

23 Bu iman gelmeden önce Yasa altında hapsedilmiştik, gelecek iman açıklanıncaya dek Yasa'nın tutuklusuyduk.

24 Yani imanla aklanalım diye Mesih'in gelişine dek Yasa eğitmenimiz oldu.

25 Ama iman gelmiş olduğundan, artık Yasa'nın denetiminde değiliz.

26 Çünkü Mesih İsa'ya iman ettiğiniz için hepiniz Tanrı'nın oğullarısınız.

27 Vaftizde Mesih'le birleşenlerinizin hepsi Mesih'i giyindi.

28 Artık ne Yahudi ne Grek, ne köle ne özgür, ne erkek ne dişi ayrımı var. Hepiniz Mesih İsa'da birsiniz.

29 Eğer Mesih'e aitseniz, İbrahim'in soyundansınız, vaade göre de mirasçısınız.

AÇIKLAMA: Bölümün ilk kısmında bir takım buyruk yerine getirerek değil yalnızca imanla akladığımızı gördük. Çünkü Yasa insanı sadece mahkum eder. Peki, durum buyken Rab neden Yasa'yı Musa aracılığıyla gönderdi? Bunu anlamak için Pavlus için başına İbrahim'le yapılan antlaşmaya döner. Tanrı İbrahim'i seçtikten sonra onunla kutsal bir antlaşma yaptı. En başta Rab İbrahim'in soyunu ve aracılığıyla tüm ulusları kutsayacağına söz verdi. Ama verilen bu vaatler İbrahim'in ve soyunun sadakatine bağlı olarak kalsaydı hiç yerine gelmeyeceklerdi. O yüzden

Yaratılış 15. bölümde Rab İbrahim'le özel bir antlaşma yapar. O dönemde bu tarz önemli bir antlaşma yapıldığı zaman bir takım hayvan kesilir ve parçaları sağa sola dizilirdi. Sonra antlaşma yapan iki taraf birlikte kesilen hayvanların ortasından yürüyüp geçerlerdi. Bunun anlamı da şuydu: antlaşma yapanlardan biri kendine düşen sorumlulukları yerine getirmesse son hali bu hayvanlar gibi olsun! Şimdi İbrahim'le yapılan antlaşmaya gelince ilginç olan şu ki İbrahim hayvanları kesip dizdikten sonra Rab onun üzerine derin bir uyku getirdi, böylece Tanrı tek başına parçalanmış hayvanların arasından geçerek antlaşmanın tüm sorumluluklarını üstlendi. Bu şekilde en başta verilen vaatlerin garantisi Rab'bin kendisi olmuştu.

Musa aracılığıyla İsrail ulusuna verilen Yasa ise İbrahim'le yapılan antlaşmadan yaklaşık 430 sene sonra geldi. O zamana kadar Tanrı'nın sözü uyarınca İbrahim'in soyu bir hayli çoğaldı. Sonra Rab onları Mısır'daki kölelikten kurtarmak için Musa'yı gönderdi. Ardından İsrail halkıyla buluşmak üzere Rab onları Sina Dağına çağırdı. Orada Rab bütün halkın huzurunda kutsal yasalarını bildirerek yeni bir antlaşma yaptı (Çıkış 20). Bundan kısa bir süre sonra da İsrail ulusu bu Yasa'yı korkunç bir şekilde çiğnedi (Çıkış 32). Şimdi Pavlus öncelikle şunu belirtir ki en başta verilen vaatler Yasa'ya değil ilk Antlaşma'ya bağlı olarak verilmiştir, Yasa da Antlaşma'dan çok sonradan verildi. Bu neden önemli? Çünkü İbrahim ve soyuna vaat edilen kutsal miras Yasa'ya bağlı olmuş olsaydı, ancak Yasa'yı yerine getirenler için geçerli olurdu. Oysa ki vaatler Tanrı'nın kendi üzerinde yaptığı Antlaşma'ya bağlı olduğu için geçerliğini hiç yitirmez. O halde, Yasa neden verildi? Pavlus'un dediğine göre Yasa insanın suçlarını ortaya çıkarmak için verildi. Yani insanın ne kadar günahkar olduğunu göstermek için gerekiyordu. Çünkü insanlar her zaman kendi yaptıklarıyla aklanmaya çalışırlar oysa ki kurtuluşun tek kaynağı İbrahim'e vaat edilen soydur, yani İsa Mesih'tir.

Peki, madem ki Yasa'yla kurtulamıyoruz, o halde Yasa Rab'bin vaatlerine aykırı mı oluyor? Hayır! Tam tersine, Yasa sayesinde insanlar çaresiz olduklarını ve Tanrı'nın lütfuna muhtaç olduklarını anlarlar (Romalılar 3:20). Bu anlamda Yasa bir tür okul gibi oldu. Çoğumuz çocukken okula hiç gitmek istemiyorduk. Dersler çok sıkıcı geliyordu, sınavlar da çok stres yaratıyordu. Ama olgunlaşmamız ve hayatta kendi ayaklarımız üzerinde durmamız için okula katlanmak zorundaydık. Peki şimdi mezun olduktan sonra hangimiz yeniden okula dönmek ister ki? Tabii ki istemeyiz çünkü artık büyümüşüzdür ve özgürlüğümüzü hiç bir şeyle değiştirmeyiz. Benzer şekilde Kutsal Yasa insanı Tanrı yolunda eğitmek için gerekiyordu ama bu gececi bir süreçti. Yasa'nın amacı bizi Mesih'in vaat ettiği özgürlüğe hazırlamaktı. İsa Mesih'e iman ederek aklanıp özgürlüğe kavuştuktan sonra bir daha Yasa'nın boyunduruğu altına girmek gerçekten aptallık olurdu. Artık okul öğrencisi ya da Yasa'nın kölesi değiliz, Mesih'in özgürü, Tanrı'nın çocuklarıyız. Son olarak İbrahim'e vaat edilen bu miras sadece belirli bir ulus ya da özel bir takım insan için değil, kendisi gibi iman eden tüm herkes için geçerlidir. Böylece etnik kimliğimiz, cinsiyetimiz ya da sosyal statümüz ne olursa olsun, Mesih'e güvenip kendisiyle birleştikten sonra özgür birer Tanrı çocuğuyuz.

TANRI OĞULLARI

Galatyalılar 4:1-20

1 Şunu demek istiyorum: Mirasçı her şeyin sahibiyse de, çocuk olduğu sürece köleden farksızdır.

2 Babasının belirlediği zamana dek vasilerin, vekillerin gözetimi altındadır.

3 Bunun gibi, biz de ruhsal yönden çocukken, dünyanın temel ilkelerine bağlı yaşayan kölelerdik.

4-5 Ama zaman dolunca Tanrı, Yasa altında olanları özgürlüğe kavuşturmak için kadından doğan, Yasa altında doğan öz Oğlu'nu gönderdi. Öyle ki, bizler oğulluk hakkını alalım.

6 Oğullar olduğunuz için Tanrı öz Oğlu'nun «Abba! Baba!» diye seslenen Ruhu'nu yüreklerinize gönderdi.

7 Bu nedenle artık köle değil, oğullarsınız. Oğullar olduğunuz için de Tanrı sizi aynı zamanda mirasçı yaptı.

8 Ne var ki, eskiden Tanrı'yı tanımadığınız zamanlarda, gerçek olmayan tanrılara kölelik ettiniz.

9 Şimdiyse Tanrı'yı tanıdınız, daha doğrusu Tanrı tarafından tanındınız. Öyleyse nasıl oluyor da bu değersiz, etkisiz ilkelere dönüyorsunuz? Yeniden onların kölesi mi olmak istiyorsunuz?

10 *Özel günler, aylar, mevsimler, yıllar kutluyorsunuz!*

11 *Sizin için korkuyorum. Yoksa uğrunuza boş yere mi emek verdim?*

12 *Kardeşler, yalvarıyorum, benim gibi olun. Çünkü ben de sizin gibi oldum. Bana hiç haksızlık etmediniz.*

13 *Bildiğiniz gibi, Müjde'yi ilk kez bedensel hastalığım nedeniyle bildirmiştim.*

14 *Bedensel durumum sizin için çetin bir deneme olduğu halde beni ne hor gördünüz ne de reddettiniz. Tanrı'nın bir meleğini, hatta Mesih İsa'yı kabul eder gibi kabul ettiniz beni.*

15 *Şimdi o sevincinize ne oldu? Sizin için tanıklık ederim ki, elinizden gelse gözlerinizi oyar bana verirdiniz.*

16 *Peki, gerçeği söylediğim için düşmanınız mı oldum?*

17 *Başkaları sizi kazanmaya gayret ediyor, ama niyetleri iyi değil. Kendileri için gayret edesiniz diye sizi bizden ayırmak istiyorlar.*

18 *Niyet iyiye, yalnız aranızda olduğum zaman değil, her zaman gayretli olmak iyidir.*

19 *Çocuklarım! Mesih sizde biçimleninceye dek sizin için yine doğum ağrısı çekiyorum.*

20 *Şimdi yanınızda bulunmayı ve sesimin tonunu değiştirmeyi isterdim. Bu halinize şaşıyorum!*

AÇIKLAMA: Bir önceki bölümde Pavlus Yasa'yı bir eğitime benzetti. Şimdi kaldığı yerden devam eder. Aslında o dönemler Roma kültüründe zengin ailelerin çocukları için bu tarz bir eğitmen tutmaları oldukça normaldi. Fakat bu durumdaki zengin çocuk eğitmenin eli altındayken bir köleden farksızdı çünkü babasının mirasçısı da olsa babasının belirlediği eğitimi tamamlayana kadar eğitmenin sözüne bağlıydı. Pavlus o dönemde yaygın olan bu örneği Yasa'nın Yahudilerin tarihinde oynadığı rolü göstermek için kullanır. Bütün Yahudi toplumu belirli bir süreliğine Yasa'ya bağımlı kılındı. Ancak 'zaman dolunca', yani Tanrı'nın baştan beri vaat ettiği kurtarıcı Mesih gelince artık eğitim süreci sona erdi, ve kölelik de bitti. Aslında Mesih de aynı Yasa altında doğdu ama diğer tüm insanlardan farkı şuydu ki günah işlemediği için Yasa'nın mahkumiyeti altında değildi. Böylece Tanrı Oğlu olan İsa Mesih kendisine iman eden herkese günahattan ve Yasa'dan tam bir kurtuluş sunabildi. Dahası, köle olmak yerine iman edenlere kendisi gibi 'Tanrı'nın oğlu' olma hakkını tanıdı (Yuhanna 1:12). Aslında bu hiç de hak ettiğimiz bir ayrıcalık değil, ancak Rab büyük lütfundan ötürü Mesih sayesinde bizi evlat edinerek ailesine dahil etti (Romalılar 8:15, Efesliler 1:5).

Peki Tanrı'nın oğlu olmak demek? En başta Tanrı'dan korkmaya gerek yok demek; Tanrı'yla samimi bir ilişkiye sahip olmak demek. Hatta Tanrı'nın huzuruna

cesaretle girip içtenlikle 'Abba' yani 'Babacığım' diye haykırabiliriz. Tüm bunlar Tanrı'nın öz Oğlu İsa Mesih'in yüreğimize gönderdiği Kutsal Ruh vasıtasıyla mümkündür (Romalılar 8:14-15). Daha önce gördüğümüz gibi Mesih'e iman eden herkesin yüreğine Kutsal Ruh gelir ve hayatımızı tümünden değiştirmeye başlar. Her şeyden önce bize Tanrı'ya yönelip dua etmeyi öğretir. Çünkü Mesih'in ve Kutsal Ruh'un en büyük arzusu bizim doğrudan Baba Tanrı'yla ilişki halinde olmamızı sağlamaktır (Yuhanna 14:23-27). Gördüğümüz gibi Tanrı'nın oğulları olmak bir yandan geçmişteki köleliğe son verir hem de şimdiki zaman Tanrı'yla yakın bir ilişki sağlar. Ama bunun ötesinde de geleceğe yönelik olağanüstü bir miras sahibi yapar bizi. Düşünün, İsa'ya inanmakla Tanrı oğulları olduğumuz için aynı zamanda Mesih'in mirasına da ortak oluyoruz (Romalılar 8:16-17). Bu gerçekten akıl almaz bir cömertlik ve ayrıcalıktır.

İlerleyen ayetlerde Elçi Pavlus Galatyalıların içine düştükleri duruma karşı şaşkınlığını yine dile getirir. Mesih aracılığıyla Tanrı'nın oğulları olmak varken ne diye köleliğe döndünüz diye sorar. Yahudi sahte öğretmenleri yeni imanlıları yine Yasa'nın boyunduruğu altına sokmaya çalışıyorlardı. Belirli kurallar, özel bayramlar ve benzer buyruklara uymaları gerektiğini öğreterek onları yine Yahudilerin dinine zorlamaya çalışıyorlardı. Sonra Pavlus yine kendi hayatından bir kaç örnek vererek en başta kendisini nasıl büyük bir heyecanla kabul ettiklerini hatırlatır. Anlaşılan, ilk yanlarına uğradığında Pavlus bir hastalığa yakalanmıştı ama buna rağmen kendi ağzından müjdeyi duyan Galatyalılar onu büyük bir hayranlıkla karşıladılar. Şimdi o eski sevinçten bir eser kalmadı sanki. Çünkü başkaları gelip ortalığı karıştırarak Pavlus hakkında kötü konuştular. Ama tüm bunlara rağmen Pavlus onlar için hala büyük bir yürek taşıdığını belirtir. Bir anne çocuğunu dünyaya getirene kadar nasıl büyük acılara katlanırsa, Pavlus benzer şekilde 'Mesih sizde biçimleninceye dek' Galatyalılar için acı çektiğini belirtir. Aslında Pavlus için bu son derece kutsal bir meseleydi çünkü söz konusu olan imanlıları Tanrı'nın çocukları olarak görüyordu o yüzden onları İblis'in tuzağına terk etmek gibi bir lükse sahip değildi.

*Oğullar olduğunuz için Tanrı
öz Oğlu'nun 'Abba! Baba!' diye
seslenen Ruh'unu yüreklerinize
gönderdi.*

VAAT ÇOCUKLARI

Galatyalılar 4:21-31

21 *Kutsal Yasa altında yaşamak isteyen sizler, söyleyin bana, Yasa'nın ne dediğini bilmiyor musunuz?*

22 *İbrahim'in biri köle, biri de özgür kadından iki oğlu olduğu yazılıdır.*

23 *Köle kadından olan olağan yoldan, özgür kadından olansa vaat sonucu doğdu.*

24 *Burada bir benzetme vardır. Bu kadınlar iki antlaşmayı simgelemektedir. Biri Sina Dağı'ndandır, köle olacak çocuklar doğurur. Bu Hacer'dir.*

25 *Hacer, Arabistan'daki Sina Dağı'nı simgeler. Şimdiki Yeruşalim'in karşılığıdır. Çünkü çocuklarıyla birlikte kölelik etmektedir.*

26 *Oysa göksel Yeruşalim özgürdür, annemiz odur.*

27 *Nitekim şöyle yazılmıştır: «Sevin, çocuk doğurmayan ey kısır kadın! Doğum ağrısı nedir bilmeyen sen, Yükselt sesini, haykır! Çünkü terk edilmiş kadının, Kocasından daha çok çocuğu var.»*

28 *Kardeşler, İshak gibi sizler de vaat çocuklarıdır.*

29 *Olağan yoldan doğan, Kutsal Ruh'a göre doğana o zaman nasıl zulmettiyse, şimdi de öyle oluyor.*

30 *Ama Kutsal Yazı ne diyor? «Köle kadınla oğlunu kov. Çünkü köle kadının oğlu Özgür kadının oğluyla birlikte Asla mirasa ortak olmayacaktır.»*

31 *İşte böyle, kardeşler, bizler köle kadının değil, özgür kadının çocuklarıyız.*

AÇIKLAMA: Gördüğümüz gibi Galatyalılar arasında Yasa hükmüne dönmek isteyen bazı imanlılar vardı. Pavlus ise onları bu kölelikten kurtarmak için çaba sarf ediyor. Şimdi, özgürlük mesajını pekiştirmek için Elçi Pavlus örnek olsun diye Eski Antlaşma'da geçen bir olaya başvurur. İbrahim'in iki oğlu oldu, birincisi cariyesi Hacer'den doğan İsmail, ikincisi öz eşi Sara'dan doğan İshak. En başta Rab İbrahim'i çağırırken onun soyunu yıldızlar kadar çoğaltacağına söz verdi. Ancak İbrahim'in eşi Sara kısır olduğu için hiç bir çocuğu yoktu. Yıllar geçti ve Sara özellikle çok sıkıldı dolayısıyla o günün örf ve adetleri uyarınca kendi cariyesi olan Hacer'i İbrahim'e eş olarak verip ona bir çocuk yapmasını istedi. Böylece İbrahim çocuk sahibi oldu, ismini İsmail koydu. Ama Rab bu yaptıklarından hoşnut değildi. Aradan on üç sene geçti ve Rab İbrahim'e görünerek baştan beri verdiği vaadi tekrarlardı ve ona Sara'dan bir oğul vereceğini söyledi. İbrahim şaşırıyor çünkü hem yüz yaşına basıyordu hem de Hacer'den bir oğul vardı zaten: 'Keşke İsmail'i mirasçım kabul etseydin' dedi. Fakat Tanrı, 'Hayır. Ama karın Sara sana bir oğul doğuracak, adını İshak koyacaksın' dedi, 'Onunla ve soyuyla antlaşmamı sonsuza dek sürdüreceğim' (Yaratılış 17:18). Böylece Rab vaat edilen mirasın varisi olarak İsmail'i değil, mucize sonucu doğacak olan İshak'ı seçtiğini belirtti.

Yukarıda geçen konuşmadan yaklaşık bir sene sonra İbrahim'in kendi eşi Sara'dan nihayet bir çocuğu oldu. Bu da olağanüstü bir olaydı çünkü ikisinin yaşı bir hayli ilerlemiş ve o zamana kadar hiç çocukları olmamıştı. Şimdi Galatyalılara dönünce Pavlus İbrahim'in bu iki eşinden doğan iki oğlundan bir benzetme yapar. Biri köle bir kadındı, öbürü öz eşiydi. Cariyesinden doğan İsmail olağan yoldan geldi, karısından doğan İshak ise olağanüstü bir şekilde vaat sonucu olarak dünyaya geldi. Pavlus iki kadını Tanrı'nın yaptığı iki antlaşmaya benzetir. İbrahim'le yapılan antlaşma vaade dayanan özgürlük müjdeliyordu. Daha sonra Sina Dağının eteklerinde İsrail ulusuyla yapılan antlaşma, yani Kutsal Yasa, bir tür köleliğe yol açtı. Bu ikinci antlaşma Yeruşalim'in tapınağında her gün Yahudilerin büyük özveriyle yerine getirmeye çalıştıkları Kutsal Yasa'yı temsil ediyordu. İbrahim'le yapılan ilk antlaşma ise özgürlük vaat eder ve mecazi anlamda yeryüzüne henüz inmemiş 'Göksel Yeruşalim'i temsil eder. Bu kent aslında İbrahim'in baştan beri büyük özlem duyduğu Tanrısal Vatan'dır (İbraniler 11:9-16). Hiç birimiz bu vatana henüz erişemedik ama yakında bir gün İsa Mesih döndüğü zaman kutsal Egemenliği yeryüzünde kurulacaktır. Ardından yeni gök ve yeni yeryüzü kurulduğunda Göksel Yeruşalim gökten inecektir (Vahiy 21). İşte İbrahim'in iple çektiği kutsal vatan esas budur.

Benzetmeye dönünce Pavlus Mesih imanlılarını İshak'a benzetir. Bizler İbrahim'in imanına sahip olarak İshak'la beraber vadin ortak mirasçlarıyız. Hiç birimiz doğal yoldan Rab'bin ailesine girmedik, ancak olağanüstü bir şekilde lütuf sonucu Tanrı'nın çocukları olduk. Böylece Yeşaya 54. bölümde gördüğümüz gibi özgür kadından doğduğumuza sevinmeliyiz. Aynı zamanda yakında bir gün Rab'bin bizlerle ilgili tüm vaatlerin gerçekleşeceğine güvenmeliyiz. Ama o zamana kadar, Hacer'in oğlu İsmail nasıl ki küçük kardeşi İshak'a zulmetiyse bizim de baskılara uğrayacağımız kesindir. O zaman bu baskıları gören Sara çok sıkıldı ve Hacer'i evinden kovması için İbrahim'e yalvardı. Ne yapacağını bilmeyen İbrahim de Rab'e danıştı ve Tanrı 'Kadını kov' diyerek Sara'nın dediğini onayladı (Yaratılış 21:10-12). Tarihi bu örnekten Pavlus Yasa'ya tutunmaya çalışan kişilerin kiliseden uzaklaştırılmaları gerektiğini öğretir. Çünkü Mesih'in bize müjdelediği miras kölelikle değil özgürlükle sonuçlanmalı. Nitekim, bizler köleliğin evlatları değil, vadin özgür çocuklarıyız.

SÜNNET GEREKLİ Mİ?

Galatyalılar 5:1-12

1 Mesih bizi özgür olalım diye özgür kıldı. Bunun için dayanın. Bir daha kölelik boyunduruğuna girmeyin.

2 Bakın, ben Pavlus diyorum ki, sünnet olursanız Mesih'in hiç yararı olmaz.

3 Sünnet edilen her adamı bir daha uyarıyorum: Kutsal Yasa'nın tümünü yerine getirmek zorundadır.

4 Yasa aracılığıyla aklanmaya çalışan sizler Mesih'ten ayrıldınız, Tanrı'nın lütfundan uzak düştünüz.

5 Ama biz aklanmanın verdiği umudun gerçekleşmesini Ruh'a dayanarak, imanla bekliyoruz.

6 Mesih İsa'da ne sünnetliliğin ne de sünnetsizliğin yararı vardır; yararlı olan, sevgiyle etkisini gösteren imandır.

7 İyi koşuyordunuz. Sizi gerçeğe uymaktan kim alıkoydu?

8 Buna kanmanız sizi çağırmanın isteği değildir.

9 «Azıcık maya bütün hamuru kabartır.»

10 Başka türlü düşünmeyeceğinize ilişkin Rab'de güvenim var. Ama aklınızı karıştıran kim olursa olsun, cezasını çekecektir.

11 Bana gelince, kardeşler, eğer hâlâ sünneti savunuyor olsaydım, bugüne dek baskı görür müydüm? Öyle olsaydı, çarmıh engeli ortadan kalkardı.

12 Aklınızı çelenler keşke kendilerini hadım etseler!

AÇIKLAMA: Baştan beri Elçi Pavlus Mesih aracılığıyla vaat edilen özgürlüğü savunuyordur. Tabi bahsettiği özgürlük siyasi bir şey değil, kişisel ve ruhsal bir özgürlüktür. Rab İsa Mesih İblis'in ve günahın köleliğinden kurtulalım diye Yasa'ya olan borcumuzu kendi kanıyla ödedi. Böylece artık Şeytan'ın köleleri değil Tanrı'nın özgür çocuklarıyız. Ancak Galatyalıların bazıları yaptığı gibi yine Yasa'nın gereklerini yerine getirmeye çalışarak kendimizi aklamaya kalkarsak, özgür iken yine köleliğin boyunduruğuna girmiş oluruz. Bununla ilgili Pavlus sünnet örneğini ele alır. O dönemde gayri-Yahudi biri imana geldiği zaman bazı Yahudi öğretmenler gerçek Mesih imanlısı olması için sünnet edilmesi gerektiğini öğretiyorlardı. Ama neden? Çünkü sünnet İbrahim'in soyundan gelen tüm Yahudilere şart kılınmıştır. Bunu Yaratılış 17.bölümde okuyoruz. Rab sünneti İbrahim'e aralarındaki antlaşmanın kutsal simgesi olarak buyurdu. Böylece o günden beri İbrahim'in soyundan gelen herkes sünnet edilir. Bundan sonra gelen Yasa aynı şekilde sünnetin tüm Yahudi erkekler için mecburi olduğunu öğretir (Levililer 12:3).

Şimdi sünnet Yahudiler için şart ise de Pavlus diğer uluslardan iman edenler için gerekli olmadığını savunur. Çünkü Mesih'in ailesine ait olmak için yalnızca iman gereklidir. Romalılar mektubunda da Pavlus İbrahim'in henüz sünnet edilmeden yalnızca iman ederek amlandığını hatırlatır (Romalılar 4:9-13). Tabi ki kişi sağlık için sünnet olmak istiyorsa bu onun tercihidir ama bu Tanrı katında onu ne yükseltir ne de indirtir. Pavlus'un dediğine göre bir kişi Tanrı'nın önünde aklanmak için sünnetine güveniyorsak bunun hiç bir yararı yok, hatta zararı var çünkü buna güvenen kişi kendi yaptıklarına güveniyordur demek. Böylece kendi kuvvetiyle aklanmak istiyorsa Yasa'nın diğer bütün buyruklarını da yerine getirmesi gerek ki bu mümkün değil. İmanlıyken de bu yola başvurmak da adeta Rab'bin lütfundan ve Mesih'in sevgisinden irak düşmek demek. Çünkü Mesih'in müjdesine göre kurtuluş ancak ve ancak imanla olur. Tabi bu iman sadece sözde bir iman olamaz, Pavlus'un da vurguladığı gibi bu 'sevgiyle etkisini gösteren' bir iman olmalıdır. Nitekim gerçek bir iman günbegün Mesih'e daha çok benzemek üzere hayatımızı tümünden değiştirir.

Kalan ayetlerde Pavlus Galatyalılara yine üzüntüsünü dile getirir. Aslında ilk tanıştıklarında Pavlus'un paylaştığı müjde uyarınca büyük bir içtenlikle Mesih'e iman ederek bu yola başladılar. Ancak sonradan gelen sahte öğretmenler akıllarını resmen çeldiler. Pavlus onları hamuru kabartan azıcık mayaya benzetir. Kutsal Kitap'ın bir çok yerinde maya günahın ve gururun simgesi olarak geçer (1.Korintliler 5:6-8). Böylece Pavlus bu gibi öğretmenleri topluluktan uzaklaştırmaları gerektiğini buyurur. Son olarak da Pavlus yine kendi hayatından örnek verir. Müjdeyi duyururken Elçi Pavlus sünneti de savunsaydı Yahudiler onu çok severdi. Ancak sadece imanla aklanma müjdesini savunduğu için gittiği her yerde Yahudilerin baskısına uğruyordu. Fakat Pavlus Yahudice bir müjde değil tüm uluslara açık özgürce bir müjdeyi duyurmaya kararlıydı. Rab'den gelen bu kutsal

mesajı sulandırmaya çalışanlara ise: 'Keşke kendilerini hadım etseler' der, madem ki sünneti bu kadar merak ediyorlar.

BENLİK VE KUTSAL RUH

Galatyalılar 5:13-26

13 *Kardeşler, siz özgür olmaya çağrıldınız. Ancak özgürlük benlik için fırsat olmasın. Birbirinize sevgiyle hizmet edin.*

14 *Bütün Kutsal Yasa tek bir sözde özetlenmiştir: «Komşunu kendin gibi seveceksin.»*

15 *Ama birbirinizi ısırp yiyorsanız, dikkat edin, birbirinizi yok etmeyesiniz!*

16 *Şunu demek istiyorum: Kutsal Ruh'un yönetiminde yaşayın. O zaman benliğin tutkularını asla yerine getirmesiniz.*

17 *Çünkü benlik Ruh'a, Ruh da benliğe aykırı olanı arzular. Bunlar birbirine karşıttır; sonuç olarak, istediğinizi yapamıyorsunuz.*

18 *Ruh'un yönetimindeyseniz, Yasa'ya bağımlı değilsiniz.*

19-21 Benliğin işleri bellidir. Bunlar fuhuş, pislik, sefahat, putperestlik, büyüçülük, düşmanlık, çekişme, kıskançlık, öfke, bencil tutkular, ayrılıklar, bölünmeler, çekememezlik, sarhoşluk, çılgın eğlenceler ve benzeri şeylerdir. Sizi daha önce uyardığım gibi yine uyarıyorum, böyle davrananlar Tanrı Egemenliği'ni miras alamayacaklar.

22-23 Ruh'un ürünüyse sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk ve özdenetimdir. Bu tür nitelikleri yasaklayan yasa yoktur.

24 Mesih İsa'ya ait olanlar, benliği, tutku ve arzularıyla birlikte çarmıha germişlerdir.

25 Ruh sayesinde yaşıyorsak, Ruh'un izinde yürüelim.

26 Boş yere övünen, birbirine meydan okuyan, birbirini kıskanan kişiler olmayalım.

AÇIKLAMA: Özgürlük, harika bir şeydir! Ancak kişiden kişiye farklı algılanabilir. Bazısı için özgürlük demek marjinal ya da isyankar davranmak demek. Bazılarına göre özgürlük demek istedikleri gibi giyinmek, özgürce konuşmak, hata ahlaksızca yaşamak demek. Ancak Rab'bin bize sunduğu özgürlük bu tarz bir şey değil, çünkü bu tür 'özgürlük' anlayışı insanı özgür kılmak yerine esas benliğin tutkularına esir eder. Şimdi, Mesih İsa'ya inanarak bizler özgür olduk ama Pavlus'un burada anlattığı gibi bu özgürlük günaha bahane olmamalı. Egomuza uyararak bencilce yaşamak yerine aslında başkalarına hizmet etmek için fırsat kollamalıyız. Bunu başarabilmek için esas Kutsal Ruh'un denetiminde yaşamamız gerek. Ama neden? Gerçek şu ki dünyanın hiç bir yerinde salt bir özgürlük mümkün değil; hepimiz bir şeyin denetiminde yaşıyoruz. Ya benliğimizin denetiminde, ya başka bir ideoloji ya da inancın denetiminde ya da Kutsal Ruh'un denetiminde yaşıyoruz. Galatyalılar hem Mesih'in hem de eski Yasa'nın denetiminde yaşamaya çalışıyorlardı, ama ikisi olamaz. Çünkü Yasa'ya uyararak benliğimizi kontrol altında tutmaya çalışsak da bunu tam olarak başaramayız. Ancak Kutsal Ruh benliğimizi ve egomuzu denetleyebilir.

Benlik derken Pavlus günaha meyilli iç varlığımızı kastediyor. Aslında içimizde bir yandan Rab'be boyun eğme isteği var ama egomuz ve bedensel tutkularımız buna müsaade etmiyor. Sonuç olarak ya Kutsal Ruh'a uyararak değişeceğiz ya da benliğimizin yoluna devam edeceğiz. Benliğin hayatımıza nasıl yansıdığını az çok biliyoruz, işleri bellidir: ahlaksızlık, düşmanlık, öfkeli kavgalar ve benzeri. Yani Rab'bin karakterine ve isteğine aykırı olan her şey. İnsan kendi haline bırakılırsa bunlar ve daha nice pislikler ortaya çıkar. Pavlus burada uzun bir liste yazar ama eminim günümüzde buna daha pek çok şey ekleyebiliriz. Fakat sonucu değişmiyor, benliğin bu gibi işlerine dalıp gidenin sonu bellidir, Tanrı'nın Egemenliğinde yer alamayacak. Bu tarz bir hayat bir Mesih imanlısına hiç ama hiç yakışmıyor. Hatta Mesih'e iman ettikten bir süre sonra halen bu tür günahlarla boğuşuyorsak kendi

kendimize 'Acaba gerçekten iman edip kurtuldum mu?' diye sormamız gerek (2.Korintliler 13:5)

Öbür yandan Kutsal Ruh'un denetiminde yaşamının sonuçları bambaşkadır. Rab'bin Ruh'uyla dolu dolu yaşarsak içimizden doğan bazı ürünleri görünmeye başlar. Bunlar Kutsal Ruh'un bize verdiği armağanlardan farklıdır. Onları karşılıksız alırız. Ama burada geçen Ruh'un ürünü bizim Rab'be bağlı kalarak yetiştirmemiz gereken karakter özellikleridir. Listenin başında sevgi var, çünkü diğer her şey oradan kaynaklanır (Romalılar 12:9). Rab'bin sevgisini içselleştirdiğimizde sevinç, huzur, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, alçakgönüllülük ve özdenetim gibi nice güzellikler gelişir. Bu harika niteliklere tabi kendi gücümüzle yetiştiremeyiz, ancak Kutsal Ruh'a boyun eğdikçe gelişirler. Aynı zaman eski benliğimizden kalma ahlaksız tutkular ve bencil arzular gittikçe kaybolurlar. İşte Mesih'in bize sunmak istediği özgürlük budur. Kutsal Ruh'un işleyişiyle bizler dünyanın pisliğinden ve günahın her etkisinden kurtulamaya başlıyoruz. Ama bunun için Ruh'un izinde yürümek şarttır. Böylece eskiden kendi gayretimizle başaramadığımız şeyleri Kutsal Ruh'un gücüyle başarabiliyoruz ve gerçek anlamda özgürlüğe kavuşabiliyoruz.

İMAN AİLESİ

Galatyalılar 6:1-18

1 *Kardeşler, eğer biri suç işlerken yakalanırsa, ruhsal olan sizler, böyle birini yumuşak ruhla yola getirin. Siz de ayartılmamak için kendinizi kollayın.*

2 *Birbirinizin yükünü taşıyın, böylece Mesih'in Yasası'nı yerine getirirsiniz.*

3 *Kişi bir hiçken kendini bir şey sanıyorsa, kendini aldatmış olur.*

4 Herkes kendi yaptıklarını denetlesin. O zaman başkasının yaptıklarıyla değil, yalnız kendi yaptıklarıyla övünebilir.

5 Herkes kendine düşen yükü taşımalı.

6 Tanrı sözünde eğitilen, kendisini eğitenle bütün nimetleri paylaşsın.

7 Aldanmayın, Tanrı alaya alınmaz. İnsan ne ekerse onu biçer.

8 Kendi benliğine eken, benlikten ölüm biçecektir. Ruh'a eken, Ruh'tan sonsuz yaşam biçecektir.

9 İyilik yapmaktan usanmayalım. Gevşemezsek mevsiminde biçeriz.

10 Bunun için fırsatımız varken herkese, özellikle iman ailesinin üyelerine iyilik yapalım.

Son Uyarılar ve Selamlar

11 Bakın, kendi elimle ne denli büyük harflerle yazıyorum!

12 Bedende gösterişe önem verenler, yalnız Mesih'in çarmıhı uğruna zulüm görmemek için sizi sünnet olmaya zorluyorlar.

13 Oysa sünnetlilerin kendileri bile Kutsal Yasa'yı yerine getirmiyor, sizin bedenlerinizle övünebilmek için sünnet olmanızı istiyorlar.

14 Bana gelince, Rabbimiz İsa Mesih'in çarmıhından başka bir şeyle asla övünmem. O'nun çarmıhı aracılığıyla dünya benim için ölüdür, ben de dünya için.

15 Sünnetli olup olmamanın önemi yoktur, önemli olan yeni yaratılıştır.

16 Bu kurala uyan herkese ve Tanrı'nın İsraili'ne esenlik ve merhamet olsun.

17 Bundan böyle kimse bana sorun çıkarmasın. Çünkü ben İsa'nın yara izlerini bedenimde taşıyorum.

18 Kardeşler, Rabbimiz İsa Mesih'in lütfu ruhunuzla birlikte olsun! Amin.

AÇIKLAMA: Bu mektupta Elçi Pavlus Mesih'in müjdesinin altını oyan bazı sahte öğretmenleri eleştirmek zorunda kaldı. Aynı zamanda onların arkasından giden ve yalanlarına kapılan kardeşleri de ağır bir dille uyarmak zorundaydı. Şimdi, mektubun sonuna gelince, Pavlus söylediklerini bir az toparlamak ister. Öncelikle 'ruhsal' dediği olgun kardeşleri günah işleyip İblis'in tuzağına düşen kardeşlere karşı duyarlı olmaya çağırır. Herkese düşebilir, önemli olan kardeşlerimizi yargılamadan birbirimize yardım etmek. Genelde herkes kendine düşen yükü taşımalı ama bazen insanların taşıdığı yük onları aşabilir. Dışardan baktığımızda esas nelerle savaştıklarını bilemeyiz. Fakat düştüklerinde onları diğer herkes gibi eleştirmek yerine onlara nasıl yardımcı olabiliriz diye dua edip merhametle

yaklaşmalıyız. Bu şekilde Mesih'in en temel buyruğunu yerine getirmiş oluruz: 'Komşunu kendin gibi seveceksin.' Yani bizler benzer durumda olsaydık, başkalarının bize nasıl davranmasını isterdik? Aynı zamanda kendimize de dikkat etmeliyiz. 'Ben değil hep başkaları düşünüyor' diyerek kendimize sakın güvenmeyelim. Pavlus'un başka bir yerde yazdığı gibi 'Ayakta sağlam durduğunu sanan dikkat etsin, düşmesin! (1.Korintliler 10:12). Gerçek şu ki ayaktaysak bu Rab'bin lütfu sayesinde. Bu yüzden günaha düşen kardeşlerimize karşı her zaman sevgi ve yumuşak huylu bir tutumla yaklaşmalıyız. Onları kaldırmak için elimizden geleni yapmalıyız (Yakup 5:19-20).

'İnsan ne ekerse onu biçer' sözünü duymuşuzdur. Aslında bu atasözü Kutsal Kitap'tan gelmez. Onu burada kullanan Pavlus hem olumlu hem de olumsuz yönünü vurgular. Galatyalıların arasında karışıklık yaratan insanların ettikleri kabağın kendi başlarında patlayacağını belirtir. Mesih'in de belirttiği gibi, 'Gizli olup da açığa çıkarılmayacak hiç bir şey yoktur (Matta 10:26).' Hayatımızda kendi benliğimize ekersek, egomuza çalışırsak onun sonuçlarına katlanacağız. Aksi takdirde içimizdeki Kutsal Ruh'la işbirliği yaparak Rab'bin hizmetinde çalışırsak O'ndan ödülümüzü alacağımızdan emin olabiliriz. O yüzden Pavlus imanlıları iyilik yapmakta, cömert davranmakta isteklendirmeye çalışır. Bunun ürününü hemen göremeyebiliriz ama mevsimi gelince meyvesini göreceğiz. Peki ne tür iyilikten bahsediyor? Özellikle Mesih'in ailesine karşı özveriyle hizmet etmekten söz ediyor. Düşeni kaldırmalı, yalnızı teşvik etmeli aynı zamanda hizmet edenleri de desteklemeliyiz. Altıncı ayette fedakar bir şekilde kardeşleri eğiten önderlere sahip çıkmamız gerektiğini belirtir. Başka bir yerde Pavlus onları iki kat saygıya layık görmemiz gerektiğini söyler, yani maddi manevi her yönden onlara destek çikmalıyız (1.Timoteos 5:17). İşte iman ailesi bu şekilde kenetlenmiş olarak büyür.

Son ayetlerde Pavlus yine kendi hizmetinden bir kaç örnek verir. Galatya'da kendilerini ön plana çıkartan bazı öğretmenler vardı. İnsanlarının beğenisini toplayıp kendi egolarını büyütme çalışıyorlardı. Bu Yahudi öğretmenler herkesin kendileri gibi sünnet olmaya zorluyorlardı. Amaçları kendilerini izleyen bu insanlarla gurur duymaktı. Ama esas Mesih'i izlemek gibi bir niyetleri yoktu. Pavlus ise kendini değil, hep Mesih'i ve çarmihini ön plana sürdüğünü hatırlatır. Elçi Pavlus kendi gururu ve çıkarları için çabalamıyordu, hatta kendi egosunu 'ölü' olarak tasvir ediyor. Onun için insanın Yahudi olması, eğitilmiş olması ya da zengin olması hiç bir şey ifade etmiyordu. Önemli olan tek şey Mesih aracılığıyla yeni bir yaratılış olmaktır (2.Korintliler 5:15-17). Böylece Pavlus kendi başarılarıyla değil, Mesih İsa ve çarmihıyla övünüyordu. Nitekim kendi bedeni üzerinde Mesih uğruna çektiği zulmün izleri taşıyordu. Sonuç olarak Pavlus Galatyalı imanlıları ne Yahudi öğretmenleri ne de kendisini izlemeye çağırır, onları bir tek İsa Mesih'e gözlerini dikmeye teşvik eder.

KAYNAKÇA

TÜRKÇE:

William MacDonald, *Kutsal Kitap Yorumu: Yeni Antlaşma Serisi*, Cilt 2, Yeni Yaşam Yayınları, 2002.

İhsan Özbek, *Lütuf, Galatyalılar Mektup Üzerine bir Yorum Çalışması*. GDK, 2012

John Stott, *1.Petrus'un Mesajı*, Haberci, 2015.

İNGİLİZCE:

Thomas Constable Online Commentary:
<http://www.soniclight.com/constable/notes/pdf/galatians.pdf>

Bu Kitap beğendiniz mi?

Daha fazla ücretsiz e-Kitaplar [Hristiyan Kitaplar.com](http://HristiyanKitaplar.com)'dan indirebilirsiniz.

Can Nuroğlu yazar olarak beğendiniz mi? [Yazarın tüm kitaplar şuradan indirebilirsiniz.](#)

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)

